

raels grænser, men at der ingen jøder må bo på Vestbredden? Det der med jødefri område har vi hørt om før, og jeg bryder mig faktisk ikke om det. Jeg vil gerne høre, om jeg kan få en fornuftig forklaring på, hvorfor det bare er forbudt.

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg synes, det er uanstændigt; jeg synes, det er uanstændigt af hr. Søren Espersen at bruge den terminologi i den her debat. De 1,2 millioner palæstinensere, der bor i staten Israel inden for den grønne linje fra 1967, var folk, der også boede der, før staten Israel blev grundlagt. Det var nogle af dem, der ikke flygtede eller blev fordrevet.

De israelske bosættelser, der findes, er nogle, der er oprettet med militær magt af en besættelsesmagt i strid med folkeretten på et besat folks område.

Det gør da en forskel, og forskellen forstår man vel tydeligst af, hvor rædselsfulde forholdene er f.eks. for de 115.000 palæstinensere, der bor i Hebron, hvor halvdelen af boligerne i den centrale del af byen er lukket ned og de fleste af erhvervsmulighederne er lukket ned for at kunne indplante 500 fanatiske israelske bosættere i byen. Den form for besættelsespolitik er konfliktskabende ud over alle grænser, og det er den, der bør bringes til ophør.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Nu var der masser af jøder, der boede i Hebron og Nablus og Betlehem før 1948, og de blev altså jaget væk efter 1948, da grænserne aftegnede sig. Nogle af dem vendte så tilbage igen efter 1967, for nu var der så mulighed for at komme tilbage. Men hr. Mogens Lykketoft besvarer ikke mit spørgsmål: Skal en palæstinensisk stat være jødefri?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg anerkender sådan set ikke spørgsmålets relevans, for hvis parterne kan forhandle om, hvem der skal have lov til at bo i det område, så er det fint. Det er et spørgsmål om, at militært anlagte bosættelser på besat område er folkeretsstridige.

Formanden:

Tak til hr. Mogens Lykketoft. Så er det hr. Søren Espersen som ordfører.

Søren Espersen (DF):

Jeg siger tak til udenrigsministeren for hans gennemgang af denne vanskelige sag, som jo har været øverst på den udenrigspolitiske dagsorden ikke alene her i Danmark, men i parlamenter og regeringer verden over i næsten syv årtier, en indikation af, at dette er en ganske speciel konflikt. I en periode kan der måske synes at ske fremskridt, man føler det, som om der tages et skridt fremad, og så sker der et eller andet, der gør, at man i den efterfølgende periode går to skridt tilbage. Det er for os alle, som ønsker sikkerhed, fred og velstand til regionen, frustrerende og tragisk at være vidne til.

Statsministeren har bidraget positivt til at forbedre forholdet mellem israelere og arabere, og ikke mindst skal udenrigsministeren roses for det personlige engagement, han lægger i at løse konflikten. Han har været i front i den såkaldte køreplan for fred, som burde kunne være et godt udgangspunkt for forhandlinger.

Dog må jeg sige, at det, at nogle opfatter køreplan for fred som et slutdokument, et facit, som forhandlingerne nødvendigvis skal ende med, er en holdning, som Dansk Folkeparti ikke deler. Man kan sagtens bruge køreplanen, men netop kun som en køreplan. Det kan være, man undervejs korrigerer kursen og dermed slutmålet. For os er det vigtigste, at parterne sætter sig sammen, og at det sker rimelig fordomsfrit og uden de store forhåndsbetingelser.

Det er vor opfattelse, at Israel har strakt sig endog meget langt i forsøget på at komme til en forsoning med palæstinenserne. Først og fremmest vil jeg nævne det beundringsværdige skridt, der blev taget med tilbageværingen fra Gaza, en beslutning, israelerne traf uden at forlange noget til gengæld. Der i Gaza uden israelske styrker og uden israelske indbyggere og med al tænkelig vilje fra det internationale samfund til at støtte økonomisk og teknisk burde der så være skabt mulighed for, at palæstinenserne kunne tage det første skridt frem mod deres egen stat. I stedet blev israelernes værdige tilbageværing fulgt op af en vild, total ødelæggelse af alle materielle værdier, som israelerne havde efterladt sig. Det gjaldt gode, solide huse, det gjaldt erhvervsbygninger og overrislingsanlæg, det gjaldt topmoderne drivhuse, som repræsenterede værdier på flere millioner dollars, og som straks af palæstinenserne kunne være taget i anvendelse til en frugt- og grønsagsproduktion. De scener var meget triste og styrkede ikke troen på, at palæstinenserne mener det al-